

Hồi 67

Đòi Lại Mật Tập

L

am Tiểu Diệp chẳng để ý gì đến chưởng của chàng vừa đánh ra đó.

Đến khi chưởng phong gần đánh trúng mình nàng, thì tự nhiên thấy nàng theo chưởng phong bay lên, tựa như bông gòn gặp gió vậy.

Mã Quân Vũ khi đánh chưởng đó rồi, tự nhiên người cũng ngã về phía trước. Đùi trái của chàng đã bị Lam Tiểu Diệp điểm tê đi, mất cả sức lực. Chàng không làm sao giữ được thăng bằng, chúi thẳng đến tảng đá gần bên Lam Tiểu Diệp...

Nếu Mã Quân Vũ tông vào tảng đá đó, nhất định sẽ mềm thân nát óc.

Mất thấy Mã Quân Vũ gần va vào tảng đá, Lam Tiểu Diệp hướng ngay chàng phóng ra một chiêu.

Tức thời, một luồng khí âm nhu từ lòng chưởng nhẹ nhàng phát ra, đỡ vào thân hình Mã Quân Vũ, đưa chệch sang một bên.

Mã Quân Vũ mất cả tự chủ, tưởng rằng phen này phải đập ngực vỡ đầu mà chết. Dầu ngờ được luồng khí lực âm nhu của Lam Tiểu Diệp đẩy chàng tránh qua một bên tảng đá một cách nhẹ nhàng em dịu như vậy.

Lam Tiểu Diệp cũng theo làn khí âm nhu đó, phi thân đến bên Mã Quân Vũ. Tay mặt nàng khẽ vỗ vào kinh mạch khi nãy nàng đã điểm trên thân Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ cảm thấy đùi trái hết tê liệt, ngã nằm xuống đất.

Việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt, Mã Quân Vũ cũng chưa biết tại sao. Chàng định thần nhìn quanh, thấy Lam Tiểu Diệp đứng ngoài ba thước, nét mặt rất nghiêm trọng.

Im lặng một lúc, Lam Tiểu Diệp trừng mắt nhìn Mã Quân Vũ, nói :

- Người muốn chết phải không? Hừ ! Hôm nay nếu người không đưa trả Qui Nguyên Mật Tập cho ta thì người muốn chết cũng không dễ dàng đâu.

Thật ra Mã Quân Vũ đã cố tâm muốn chết để khỏi bị đau khổ bởi Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn hành hạ sau này. Nhưng chàng đã hứa với Tô Phi Phụng là quyết không tự tử. Nên bây giờ, chàng mượn tay người khác giết mình cho trọn điều mong ước, và cũng vẫn giữ được lời hứa với nàng.

Lòng đã nghĩ như vậy, Mã Quân Vũ liền nhếch mép cười ngạo nghễ, đứng dậy đáp :

- Qui Nguyên Mật Tập hiện ở trong tay Tô Hùng, một người trong Thiên Long Bang, nếu có đủ sức thì cứ tự mình đi lấy lại. Đại trưởng phu không hay nói dối với đàn bà con gái !

Nói xong chàng quay mình chạy đi.

Lam Tiểu Diệp sững sờ một lúc, rồi hỏi :

- Người nói cái gì ?

Nàng chưa dứt lời thì Mã Quân Vũ đã vụt bỏ chạy rồi.

Nhưng Mã Quân Vũ, trong lúc này, làm sao bì kịp võ công tinh diệu của Lam Tiểu Diệp. Thoáng một cái, nàng đã vượt lên, chặn ngang trước mặt chàng, miệng quát lớn :

- Đứng lại ! Người muốn chạy đi đâu ? Hừ ! Ta tin rằng người không thể chạy thoát được mười trượng quanh đây.

Mã Quân Vũ nhớ lại lúc trước chàng đã bị Lam Tiểu Diệp và bọn tỳ nữ rẻ khinh, nên chàng lợi dụng lúc này trả thù cho bỏ ghét. Chàng ngược mặt lơ đãng nhìn trời, không hé môi nói một tiếng.

Lam Tiểu Diệp quắc mắt nhìn Mã Quân Vũ, hỏi :

- Khi này người nói sao ? Ai lấy Qui Nguyên Mật Tập của ta ?

Như không nghe câu hỏi của Lam Tiểu Diệp, Mã Quân Vũ vẫn im lặng, đôi mắt nhìn theo cánh chim bạt gió bay về phương trời tây xa thẳm.

Mã Quân Vũ lúc này thật là một kẻ khinh thế ngạo vật, xem như trời đất này chẳng còn ai nữa. Đối với tiếng quát của Lam Tiểu Diệp, chàng xem như cơn gió nhẹ lay cành lá xào xạc trong đêm vắng.

Lần đầu tiên bị người ta khinh thường, Lam Tiểu Diệp tức giận, thét lên lạnh lạnh :

- Thằng bội ân ! Mắt người đui, tai người điếc rồi hay sao ?

Mã Quân Vũ nghe giọng nói của nàng run run, biết nàng đã tức giận lắm. Nhưng, dường như vẫn chưa vừa ý, chàng không thèm nhìn nàng, cất tiếng cười ha hả.

Tiếng cười của Mã Quân Vũ như đổ thêm dầu vào lửa. Lam Tiểu Diệp đã tức giận lại càng giận dữ hơn. Nàng không sao nhịn nổi sự khinh mạn của Mã Quân Vũ, liền dồn cả chân lực tung ra một chưởng.

Mã Quân Vũ vẫn cười dài, không để ý gì đến chưởng thế của Lam Tiểu Diệp vừa phóng ra đó. Chàng như say sưa, thỏa thích vì đã làm cho Lam Tiểu Diệp tức giận. Tiếng cười mỗi lúc một sang sảng, có vẻ khoái trá vô cùng.

Thấy chưởng phong đã gần đánh trúng mà Mã Quân Vũ vẫn không để tâm né tránh, Lam Tiểu Diệp giật mình, thầm nghĩ :

“Nếu ta đánh chết hần, thì không những chẳng lấy lại được Qui Nguyên Mật Tập mà Đại tỷ tỷ sẽ không tha thứ tội ta. Chắc sau này tỷ ấy chẳng còn kể đến tình tỷ muội nữa.”

Nghĩ vậy, nàng vội thâu chưởng thế lại, nói :

- Người cười cái gì ? Tại sao người chẳng trả lời câu hỏi của ta ?

Lúc này Mã Quân Vũ mới ngừng tiếng cười nói :

- Ta đã bảo đại trượng phu nói một lời là chắc một lời, không bao giờ nói láo với đàn bà. Qui Nguyên Mật Tập hiện giờ ở trong tay Tô Hùng, người của Thiên Long Bang, cô nương không biết đi tìm hần mà lấy lại kỳ thư sao ?

Lam Tiểu Điệp tức đến chảy nước mắt, thét lên lanh lảnh :

- Đàn bà có gì không tốt mà người cứ lập đi lập lại mãi ? Người dám khinh đàn bà sao ? Nếu người còn giọng ngạo mạn đó nữa, ta sẽ đánh gãy răng người, mặc cho Đại tỷ tỷ có làm gì ta, ta cũng không kể.

Nàng vừa dứt lời, thoát nghe tiếng tà áo bay phần phật trong gió. Thoáng một cái, Bạch Vân Phi đã phi vút đến, hạ xuống bên Mã Quân Vũ.

Ánh mắt trù mến nhìn vào Lam Tiểu Điệp, Bạch Vân Phi khẽ nói :

- Điệp muội muội ! Muội đừng ép bức Vũ huynh nữa. Chàng đã bị người ta buộc phải uống Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn, thần trí cuồng loạn, muội hãy để cho chàng được yên tĩnh tinh thần.

Nói rồi, nàng quay lại nhìn Mã Quân Vũ. Nàng biết lòng Mã Quân Vũ lúc này đau khổ vô cùng. Dù có vạn ngữ thiên ngôn cũng không thể diễn tả được nỗi đau khổ đó.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào mặt Bạch Vân Phi.

Nàng chậm bước đến trước mặt Mã Quân Vũ, dần tắt cả những ý nghĩ đang xáo trộn tâm linh, nàng buồn bã nói :

- Tôi biết trong lòng Vũ huynh rất đau khổ. Nhưng Vũ huynh không nên đối đãi tàn nhẫn với Lý Thanh Loan như vậy. Phải biết tình nàng đối với Vũ huynh rất thành thật. Nàng hy vọng tất cả mọi người trong thiên hạ đều đối đãi với Vũ huynh tử tế cả. Thế mà Vũ huynh không thương xót nàng sao ?

Ngừng lại một lát, Bạch Vân Phi cau mày tiếp :

- Lúc này tôi nghe Phàn Tú Vỹ nói Vũ huynh đối xử với Loan sư muội như vậy là cố ý làm cho nàng quên đi dĩ vãng, đừng tưởng nhớ đến Vũ huynh nữa phải không ? Nếu thật Vũ huynh nghĩ như thế thì quá sai lầm.

Mã Quân Vũ thở dài nói :

- Tôi chẳng còn sống được bao lâu nữa. Trước khi tôi trở thành kẻ điên cuồng vì độc dược, tôi phải làm thế nào cho nàng ghét tôi, để sau này nàng khỏi đau khổ.

Khẽ lắc đầu, Bạch Vân Phi nói :

- Điều ấy tôi đã biết. Nếu Vũ huynh không uống nhầm độc dược kia, thì tôi cũng không có can đảm nói chuyện này với Vũ huynh. Tôi có nghe người ta nói qua Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn kia là một loại thuốc độc kinh khủng nhất trên thế gian này. Người nào uống phải thì chỉ còn sống được ba năm nữa thôi. Có lẽ trong ba năm đó, tôi sẽ tìm được thuốc giải độc cứu sống Vũ huynh.

Mã Quân Vũ lắc đầu, gượng cười, đáp :

- Lòng tốt của tử tử khiến tôi cảm động vô cùng. Nhưng tôi chịu không nổi cái đau khổ hóa cốt đó, nên chẳng muốn sống nữa...

Chàng ngược mặt lên trời, cười một hồi dài, rồi tiếp :

- Mã Quân Vũ này có thể tự tin rằng từ bé đến lớn chưa hề có một hành động nào trái với lương tâm. Nhưng trời ơi ! Sao tôi lại gặp lắm sự không may như vậy.

Nói đến đó, hai hàng nước mắt chàng chảy dài trên đôi má. Chàng nghẹn ngào không nói tiếp được.

Bạch Vân Phi thương cảm, nói :

- Việc này không ai trách Vũ huynh. Vũ huynh chớ có suy nghĩ quá nhiều mà sinh cuồng trí. Loan muội muội không thể nào chịu nổi sự bạc đãi của Vũ huynh.

Mã Quân Vũ vẫn tự nhiên, đáp :

- Thì cũng chính vì nàng hiền lành nên tôi mới không thể nhẫn tâm để nàng thấy cái đau khổ khi thân tôi hóa cốt. Tử tử là người tài trí vẹn toàn, xin vì tôi mà săn sóc cho nàng. Tôi có chết đi cũng mang ơn tử tử lắm.

Bạch Vân Phi mỉm cười, nói :

- Dù cho Vũ huynh không nhờ cậy, tôi cũng cố tâm săn sóc cho nàng...

Tự nhiên Mã Quân Vũ vụt cười ha hả, ngắt lời Bạch Vân Phi tiếp nói :

- Nghe được lời này, có chết tôi cũng không buồn.

Nói đến đó, chợt Mã Quân Vũ nghĩ đến Qui Nguyên Mật Tập của Lam Tiểu Diệp vẫn còn ở trong mình Tô Hùng, chưa thu lại được, chàng liền nghiêm nét mặt, nói :

- Tử tử ! Tôi còn một điều tâm nguyện, chẳng hay tử tử có thể thay tôi hoàn thành điều ấy chăng ?

Bạch Vân Phi hỏi :

- Vũ huynh có việc gì cứ nói đi. Nếu tôi đủ sức thực hiện thì nhất định tôi sẽ làm vừa lòng Vũ huynh.

Mã Quân Vũ hướng mắt nhìn Lam Tiểu Diệp, đáp lời :

- Qui Nguyên Mật Tập của Lam cô nương, hiện còn ở bên mình Tô Hùng. Tôi nhờ tỷ tỷ đòi lại để trả cho Lam cô nương. Chắc việc này không khó lắm chứ ?

Bạch Vân Phi chẳng lưỡng lự gì cả, đáp ngay :

- Vũ huynh cứ yên tâm dưỡng bệnh. Tôi nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của Vũ huynh.

Lam Tiểu Diệp cũng chen vào nói :

- Nếu tìm ra người cướp Qui Nguyên Mật Tập của ta, dĩ nhiên sẽ không đòi người nữa. Người cứ yên tâm dưỡng trí. Ta sẽ đến Thiên Long Bang tìm người họ Tô kia lấy lại cũng được.

Mã Quân Vũ đứng lơ đãng nói :

- Tôi chỉ mong sao Qui Nguyên Mật Tập được sớm trở về với Lam cô nương là yên lòng lắm rồi.

Lam Tiểu Diệp nhảy đến bên Bạch Vân Phi, cầm tay nàng, khẽ nói :

- Đại tỷ tỷ ! Cũng bởi tại muội nghi lầm làm cho bao nhiêu người phải khổ. Nếu muội chịu suy nghĩ cẩn thận thì đâu có việc Vũ huynh của tỷ bị người ta hạ độc, để buồn cho Loan tỷ tỷ và cho cả tỷ nữa...

Bạch Vân Phi gượng cười, cất giọng buồn bã :

- Tô Hùng là người rất âm độc ! Nếu tôi đuổi theo kịp hắn, hay là Vũ huynh chịu nghe lời tôi mà đề phòng một chút thì đâu đến nỗi bị người ta ám hại như vậy.

Mã Quân Vũ có vẻ tức giận, nói :

- Thằng gian hùng đó nói gạt là trả Qui Nguyên Mật Tập cho tôi. Khi tôi vừa đưa tay ra lấy, thì bất thành linh hắn xuống tay, chụp yếu huyệt trên tay mặt tôi, làm cho tôi không thể nào trở tay kịp nữa.

Khẽ cau đôi mày liễu, Bạch Vân Phi quay hỏi Lam Tiểu Diệp :

- Diệp muội muội ! Võ công của Tam Âm Thần Ni có môn Thấu Cốt Phát Huyệt không ?

Lam Tiểu Diệp ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :

- Có ! Trong võ học của Tam Âm Thần Ni có môn Thấu Cốt Phát Huyệt, trong môn này còn có năm chiêu Cầm Nã thủ pháp. Tất cả đều là những chiêu thức rất tinh kỳ, nếu không biết cách phá giải, thì rất khó mà tránh khỏi.

Bạch Vân Phi chậm chậm nói :

- Nếu vậy thì võ công của Tô Hùng thuộc phái Tam Âm Thần Ni. Nhưng không biết hẳn học được môn võ công cái thế này ở đâu ?

Như không để ý gì đến thắc mắc của Bạch Vân Phi, Lam Tiểu Điệp mỉm cười, nói :

- Tôi nghĩ chắc tỷ tỷ phải biết cách hóa giải năm chiêu Cầm Nã thủ pháp đó. Tuy có ba chiêu dễ hóa giải, song cũng khó học. Nhưng trong Qui Nguyên Mật Tập lại có một môn võ học còn kỳ ảo hơn Thấu Cốt Phất Huyết nữa kia. Môn tuyệt kỹ võ công đó gọi là Hồi Long Tam Thức, tuy chỉ có ba thức, nhưng trong mỗi thức lại có sáu chiêu công và thủ. Ba thức có tất cả mười tám chiêu biến hóa, chín chiêu công kích địch và chín chiêu phòng thủ. Nếu Vũ thiếu hiệp có Hồi Long Tam Thức phòng thân thì chẳng đến nỗi bị Tô Hùng bắt nhằm yếu huyệt nơi tay mặt...

Nói đến đó, nàng quay sang nhìn Mã Quân Vũ, tiếp lời :

- Nếu thiếu hiệp muốn học, tôi sẽ truyền Hồi Long Tam Thức cho. Như thế, nỗi khổ tâm của tôi cũng bớt được phần nào.

Mã Quân Vũ gượng cười, đáp :

- Nhã ý của cô nương làm tôi cảm động lắm. Nhưng chỉ tiếc tôi vô duyên bạc phước, không thể thụ lãnh môn võ công đó.

Lam Tiểu Điệp nghe chàng nói thế, sững sờ lùi ra sau mấy bước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt buồn khổ của chàng.

Lúc này nàng mới hiểu rõ là chàng bị ép uống độc dược, chỉ qua bảy ngày sau sinh mạng sẽ chẳng còn được bảo đảm nữa, xương cốt sẽ hóa ra mềm nhũn, nằm yên chờ chết. Như thế chàng chẳng quan tâm đến việc võ nghệ nữa cũng phải.

Lam Tiểu Điệp nhắm mắt thở dài một tiếng, nghĩ lại các môn liệu độc và các thứ thuốc giải độc ghi trong Qui Nguyên Mật Tập. Chẳng mấy chốc, nàng đã thầm đọc hết cả các bài về chất độc ghi trong kỳ thư.

Vẻ lo ngại hiện rõ trên mặt, nàng buồn bã, thở dài nói :

- Tôi đã đọc hết các bài liệu thương trong Qui Nguyên Mật Tập. Trong đó cũng có ghi về Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn là một môn độc dược do phái Mạc Tôn ở Tây Tạng chế ra...

Bạch Vân Phi vội cướp lời :

- Trong đó thế nào cũng có ghi cách cứu chữa. Bây giờ trong thời gian cấp bách, không thể tìm đủ các môn thuốc, nhưng Lam muội muội cứ nói những vị thuốc nào cần thiết. Chúng ta chia nhau đi tìm về chữa cho Vũ huynh tạm thời đã, rồi sau hãy liệu.

Lam Tiểu Điệp lắc đầu, nói :

- Trong bài liệu thương đó ghi chép không thiếu gì cả. Nhưng về Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn lại chỉ ghi một cách đại khái. Có lẽ hai vị lão tiền bối không hiểu tường tận lắm về các chất độc của phái Mạc Tôn.

Bạch Vân Phi như tự nói với chính mình :

- Chẳng lẽ không có phương pháp gì cứu chàng sao ?

Lam Tiểu Điệp khẽ nói :

- Phương pháp giải cứu cho Vũ thiếu hiệp thì có, nhưng không thể tìm được thần vật đó để trị liệu.

Bạch Vân Phi giật mình hỏi dồn :

- Thần vật đó là những thứ gì ? Lam muội muội hãy nói ra xem !

Lam Tiểu Điệp lơ đãng đáp :

- Muốn chữa cho Mã thiếu hiệp thì cần phải có Vạn Niên Hỏa Qui. Nhưng ở trên đời này làm sao tìm ra con Vạn Niên Hỏa Qui thứ hai nữa.

Bạch Vân Phi lại hỏi :

- Chẳng lẽ ngoài Vạn Niên Hỏa Qui ra, không còn phương thuốc nào thay thế sao ? Tuyết Sâm Quả ở Đại Giác Tự có thể giải độc được không ?

Lam Tiểu Điệp lắc đầu, nói :

- Trong bài liệu thương chỉ đề cập đến Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn có một lần, và ngoài Vạn Niên Hỏa Qui ra, không thấy ghi thêm một phương thuốc nào để giải độc được.

Nghe hai nàng bàn mãi về phương pháp giải độc cho mình, Mã Quân Vũ buồn buồn, nói :

- Tỷ tỷ chớ phí tâm tìm phương thuốc giải độc nữa. Khi Tô Hùng buộc tôi uống độc dược ấy xong, hắn có nói là trừ Thiên Long Bang của hắn có ba viên thuốc giải độc, thì trong thiên hạ chẳng còn có phương thuốc nào có thể giải được kỳ độc Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn này.

Khẽ thở dài buồn bã, Bạch Vân Phi nói :

- Tôi cũng có nghe sư phụ nói độc dược đó là một thứ kỳ độc trong thiên hạ. Nhưng dù sao cũng còn bảy ngày nữa độc dược mới ác hóa. Trong bảy ngày đó, tôi sẽ đến Thiên Long Bang để lấy thuốc giải độc. Dù có thể lấy được hay không, Vũ huynh cũng phải đợi qua bảy ngày. Thế nào tôi cũng trở về trước thời gian ấn định.

Lam Tiểu Điệp vui vẻ nói :

- Tỷ tỷ ! Tôi với tỷ cùng đi ! Nếu Thiên Long Bang có thuốc giải, thì thế nào chúng ta cũng phải lấy cho được.

Bạch Vân Phi mỉm cười, bảo :

- Có muội muội đi với tôi, thì việc gì lại chẳng thành công.

Lam Tiểu Diệp then thùng nói :

- Tỷ tỷ đề cao muội quá ! Muội đi theo, chỉ mong làm sao đừng để bận tay chân tỷ là hay lắm rồi, còn nói gì việc giúp cho tỷ nữa.

Nhếch môi cười tươi để lộ đôi hàm răng trắng như ngọc, Bạch Vân Phi đáp :

- Lam muội muội chớ khiêm nhượng làm gì. Muội muội đã học hết các môn võ công thượng thặng trong Qui Nguyên Mật Tập. Tuy chưa luyện qua quyền, chưởng, nhưng điều đó đâu có can hệ gì. Huống hồ muội muội còn thuộc lòng cả cuốn Qui Nguyên Mật Tập. Như thế trên đời này hiện chỉ có một mình muội muội là có thể xưng hùng trong võ lâm...

Nàng chưa dứt lời, bỗng nghe Mã Quân Vũ la to lên :

- Lòng tốt của nhị vị cô nương đối với tôi, tôi nguyện ghi tâm khắc cốt, để kiếp sau báo đền. Tôi... Tôi đã...

Nói đến đó, Mã Quân Vũ như không còn chịu nổi sự đau đớn cùng tột, đôi hàng lệ thảm tuôn dài trên gò má của khách anh hùng đã chịu lắm truân chuyên, mồ hôi chảy ra như tắm. Chàng từ từ té xỉu xuống...

Bạch Vân Phi thất kinh vội chạy đến bên Mã Quân Vũ. Nhưng Lam Tiểu Diệp đã nhanh hơn, nhảy vút đến, đỡ Mã Quân Vũ lên.

Thân hình Mã Quân Vũ vừa chạm vào mình, Lam Tiểu Diệp đã đỡ bồng đôi má. Nàng ngược đầu nhìn Bạch Vân Phi, nói :

- Muội sợ Vũ thiếu hiệp ngã xuống đất có hại, nên hoảng hồn nhảy đến đỡ...

Lam Tiểu Diệp chẳng nói hết ý mình, chỉ đẩy nhẹ Mã Quân Vũ sang phía Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi đưa tay ra đỡ lấy thân hình mềm nhũn của Mã Quân Vũ, rồi dùng tay mặt khế đập vào Thiên Linh và Huyền Cơ hai yếu huyệt của chàng.

Qua một khắc im lặng... hồi hộp... đợi chờ...

Mã Quân Vũ khế cự mình, từ từ mở mắt nhìn mọi người. Chưa ai kịp nói gì, chàng đã thở dài, nói :

- Tuy tôi đã uống một viên thuốc của Tô Phi Phụng, nhưng chẳng thấy công hiệu gì cả. Tôi chắc khó sống qua ngày này. Công ơn của nhị vị cô nương chắc là tôi không thể đền đáp được.

Vẻ mặt buồn buồn, đượm màu hối hận, Lam Tiểu Diệp nói :

- Chỉ bởi tại tôi nông nổi, khiến cho thiếu hiệp phải chịu cảnh đau đớn này, lòng tôi thật áy náy. Thiếu hiệp không thù giận tôi là may, tôi đâu dám nói đến ơn huệ. Thiếu hiệp chớ nói đến chuyện đền ân, làm cho tôi thêm khổ tâm.

Mã Quân Vũ vừa gượng đứng dậy, chệnh choạng bước đi mấy bước, bỗng nghe Lý Thanh Loan nức nở khóc :

- Vũ ca! Vũ ca!

Tiếng nước nở của nàng mỗi lúc một gần. Chớp mắt nàng đã đến chỗ mấy người đứng.

Mã Quân Vũ quay mặt qua, thấy nơi khóe miệng Lý Thanh Loan còn đọng hai dòng máu khô, liền kêu lên một tiếng sảng sốt. Chàng vụt giơ hai tay ra chụp lấy Lý Thanh Loan. Nhưng chàng đã kiệt sức rồi, vừa giơ tay ra, thân hình đã lảo đảo ngã xuống...

Lý Thanh Loan phóng mình đến bên Mã Quân Vũ.

Nhưng Bạch Vân Phi kêu lên rồi rít :

- Loan muội muội ! Mau dừng lại.

Nàng chưa dứt lời, Lý Thanh Loan đã bị Lam Tiểu Diệp cản lại.

Trường mắt phượng nhìn Lam Tiểu Diệp, Lý Thanh Loan điên cuồng thét :

- Không dễ gì ngăn tôi được đâu. Tôi với Vũ ca nhất định tông vào đá bây giờ. Tôi không muốn sống một mình ! Tránh đường cho tôi !

Bạch Vân Phi nghiêm giọng bảo :

- Loan muội muội ! Muội có muốn báo thù cho Vũ ca của muội không ?

Lý Thanh Loan quay nhìn Bạch Vân Phi ngơ ngác hỏi :

- Đại tỷ tỷ ! Tỷ nói thế nghĩa là sao ? Vũ ca không thể sống được nữa sao ?

Bạch Vân Phi đáp :

- Vũ huynh của muội đã bị Tô Hùng buộc phải uống độc dược Hóa Cốt Tiêu Nguyên Toàn, nên chàng mới đối xử tàn nhẫn với muội như vậy. Cốt ý chàng muốn cho muội sinh tâm ghét bỏ đừng tưởng nhớ gì đến nữa.

Bạch Vân Phi buồn bã nhìn Lý Thanh Loan, chấm dứt câu nói bằng một tiếng thở dài náo nuột...

Mọi người đều im lặng, cúi đầu buồn bã.

Một chiếc lá khô lìa cành, lảo đảo lượn mấy vòng như còn tiếc kiếp sống trên cành, trước khi chúc đầu cắm xuống đất...

---- oOo ----